

af et øjeblikkeligt Løne at udstede i Virkeligheden rent umotiverede Forbud.

Kapitel V.

Bestemmelsen i § 28 om Dannelsen af en særlig Kommission af sagkyndige er for det første motiveret ved, at der i en Del af de Retsstrætter, hvortil de i denne Lov omhandlede Retsforhold kunne give Anledning, trænges til en særlig sagkyndig Voldgiftsret, fordi Spørgsmaalene ikke egne sig til Afgørelse ved de almindelige Domstole, navnlig under den her herskende Procesmaade. I de i §§ 5 og 6 omtalte Tilfælde kunde vel ogsaa en Afgørelse ved Voldgiftsmænd, udnævnte af Parterne, anvendes, men af de ovenfor ved § 5 anførte Grunde vil formentlig den her foreslaaede Ordning være ubetinget heldigere. Ved de Spørgsmaal, der opstaa i Henhold til § 12, 2det og 3dje Stykke, vil formentlig en Afgørelse ved en særlig Kommission af sagkyndige absolut være at foretrække fremfor Afgørelse ved almindelige Domstole. Da Kommissionen sidder inde med den særlige, her absolut nødvendige Sagskundskab, vil den ikke blot yde den bedste Garanti for en retfærdig og hensynsfuld Afgørelse, men denne vil ogsaa kunne faas langt hurtigere og billigere end ad den almindelige Retsvej.

Men dernæst er det ønskeligt at have en fast og permanent Institution, som med særlig Autoritet vil kunne afgive Responsa i Sager om Krænkelser af Forfatterretten m. m. Det vil her i Reglen være nødvendigt til Rettens Vejledning at staae Erklæringer fra sagkyndige; men det er da sikkert i alles Interesse at kunne henvende sig til en saadan Institution i Stedet for at maatte søge Erklæringer fra private Personer, hvis Afgivelse afhænger af disses Velvilje, eller at maatte faa Skønsmænd udnævnte, hvilket — efter den Maade, hvorpaa saadan Udnævnelse faktisk sker — ikke giver nogen stærk Garanti for, at netop særlig sagkyndige Personer komme til at skønne. I Tyskland og andetsteds¹⁾, hvor man har lignende Institutioner, synes der ogsaa at herske almindelig Tilfredshed hermed. Noget nævneværdigt Udgift vil der ikke herved forvoldes Statskassen. Det vil næppe være nødvendigt at give Kommissionens Medlemmer fast vederlag. Om fornødent kan det paalægges ved-

kommende Part at betale et passende Vederlag for Afgørelsen af den enkelte Sag. Udgiften til et Bureau for Indgivelsen af Begæringener til Kommissionen vil paa forstellig Maade kunne reduceres til et rent Minimum.

Til Fastsættelse af Reglerne for Kommissionens Sammensætning og Forretningsgangen findes passende Forbilleder andetsteds.

Andet Afsnit.

Om Kunstnerretten.

Bestemmelserne i Lovforslagets andet Afsnit ere udarbejdede med særlig Hensyntagen til de af Kunstakademiet paa dertil givne Foranledning udtalte Ønsker. Disse i Forening med den gældende Ret have i Hovedsagen tjent som Grundlag, for saa vidt det var foreneligt med de i Lovforslaget i øvrigt gennemførte Principper. Ligesom det imidlertid er søgt her at gennemføre et System for Ordningen af Bestemmelserne, der svarer til det i første Afsnit opstillede, saaledes er det paa flere Hovedpunkter nødvendigt at gennemføre nye Principper, for at tilvejebringe Overensstemmelse med de tilsvarende Regler i første Afsnit. Dette gælder navnlig Reglerne om Arvegangen og om Kreditorernes Ret. I det der derfor med Hensyn til de fleste mere almindelige Spørgsmaal kan henvises til det ovenfor ved første Afsnit anførte, bemærkes om de enkelte Paragraffer følgende:

Til §§ 29—31.

Disse Bestemmelser, som nærmest svare til Lov af 31te Marts 1864 §§ 1, 1ste Stykke, 2, 1ste Punktum, 3 og 4, indeholde Reglerne om, hvad der er Genstand for Kunstnerretten, samt hvad der er dennes Indhold. § 29 nævner originale Kunstværker, § 30 Gengivelser i en anden Kunstform og § 31 Bygningskunstens Frembringelser. At disse sidste behandles særligt, skyldes ikke en Tvivl om, at de ere at anse som Kunstværker, men navnlig, at der her bliver Spørgsmaal om en særlig Art Benyttelse, nemlig Tegningens Benyttelse til Opsørelse af Bygninger, hvorom der tiltrænges en særlig Regel, da det er tvivlsomt, om Tilfældet vilde omfattes af det i § 29 brugte Udtryk: „offentliggøre Gengivelser“.

Medens Lov af 31te Marts 1864 i alt Fald i § 1 kun forbyder at eftergøre til

¹⁾ Jfr. tyssk Lov §§ 30, 31 og 49, ungarsk Lov §§ 30—35.